

Met Kadowinja naar Kenia.

Op 14 juli 2010 vertrokken we vanuit vliegveld Düsseldorf via Amsterdam naar Nairobi, de hoofdstad van Kenia. Naar Afrika, waar het wiegje van mijn schoonzus Kadogo ooit stond.

De vlucht duurde 9 uur en het gezelschap bestond uit Kadogo en Hans, Jan Basten, Patrina, Fess en Mike en ondergetekende, de zus van Hans N.

Het eerste wat me opvalt in Nairobi zijn de vele hulpvaardige handen, veel mannen en veel bomen op de grote kale, warme vlaktes. Er gaat een rust van de vele lopende mensen uit, alsof iedereen te voet onderweg is. De rust van het vliegveld gaat over in een enorme chaos van (verkeer, kraampjes, mensen, rook, hitte, stof en stank) de stad. Er wonen 4 miljoen mensen in deze stad. In de flat van Nerea is alles weer netjes en geordend, een fijne plek om tot rust te komen.

Later op de dag gaan we met de matabu naar het voetbalveld, vlakbij een ontwikkelingsproject waar kinderen uit deze buurt onderwijs en voorlichting krijgen. Echt indrukwekkend is ook de ontvangst door de dansende, voetballende en joelende kinderen, die later alle cadeaus (schoenen, voetballen en tenues) dankbaar in ontvangst nemen. We krijgen een rondleiding: het voorlichting project over hoe je met aids om moet gaan, een naaiatelier, een werkplaats waar roestvrij stalen aanrechten en wasbakken worden gelast, een baby opvang. Daarna kijken we naar de voetbalwedstrijd tussen "onze" jongens" en de jongens van de straat. De laatste overnachten op het voetbalveld, tegen de scheidingsmuur. Na dit bezoek gaan we naar de zus van Kadogo die in het ouderlijk huis woont. Hier stond vroeger haar wiegje.

570 km rijden we over de A109 in zuidelijke richting naar Mombassa, waar we in 2 vakantiehuisjes in Sunrise resort een week verblijven. Ook hier in de buurt is veel ontwikkelingswerk: een Belgische mevrouw heeft een school opgezet, er is een project in het dorp Ukunda waar mooi uitgedoste mannen voor ons dansen en waar van alle stammen een hut gebouwd is. Voor de integratie van alle bevolkingsgroepen en voor een saamhorigheidsgevoel (ipv de onderlinge strijd enkele jaren geleden). In Mombassa is ook veel armoede, er wordt veel gebedeld en men is zeer vindingrijk om de toeristen te verleiden om geld te geven. De beachboys verkopen zelfgemaakte souvenirs voor "a nice price".

We genieten van de vakantie met een eigen kok, een mevrouw die ons masseert, het zwembad en van samen groente schoonmaken, een ritje over het witte strand langs de azuurblauwe zee op een kameel met de naam Obama, het dorp Wasini en haar omgeving, de boottocht naar het koraal en de vele reisjes met de bus en overal zwaaierende en rennende kinderen: "Jambo!!!". Waar de weg slecht is merkt de chauffeur lachend op dat we een "free massage" krijgen. Ondanks de armoede is er veel plezier en geluk in Kenia voelbaar. Een neef biedt Kadogo voor haar 50^e verjaardag een geit aan waarvan later het velletje, opgerold in krantenpapier, mee naar Nairobi gaat. In Mombassa bezoeken we Fort Jezus (door Portugezen gebouwd), een lugubere plek waarvandaan vroeger de slaven per schip vertrokken naar Amerika. Je ziet de Islamitische invloeden in de bouwstijlen.

Terug naar Nairobi om vandaaruit verder te reizen naar Kisumu en naar het Victoriameer, daar waarvandaan de beide ouders van Kadogo komen. In de scholen bij Kisumu en omgeving heb ik veel ouders en kinderen ontmoet die profijt hebben van de stichting Kadowinja. De kinderen dragen

uniformen anders kunnen ze niet naar school. Deze kleding wordt gemaakt door vrouwen in de buurt. Op school laten de kinderen trots de resultaten zien van dat wat ze hebben kunnen leren dankzij de geldelijke bijdragen van de stichting. Inmiddels is er ook een school voor gehandicapte kinderen.

Ik vond het een zeer indrukwekkende reis en ik zou graag een bijdrage willen geven of zelf actief in Kisumu willen zijn. Onderwijs is erg belangrijk en de kinderen zijn ook allemaal erg leergierig en nieuwsgierig.

Vriendelijke groeten!

Wies Naus